

Inteligența academică versus inteligența emoțională

Prof. înv. primar: Panait Adriana
Școala Gimnazială Poganu, Com. Verguleasa, Jud. Olt

A fi deștept nu înseamnă neapărat să ai rezultate excepționale la învățătură, nici să termini o facultate cu medie maximă, nici să-ți iei doctoratul în nu știu ce domeniu; cu toate acestea, pentru cei mai mulți dintre noi, termenul de inteligență îl raportăm doar la rezultatele la învățătură ignorând alte aspecte care ar putea contrazice ideile cu privire la ceea ce înseamnă să fi deștept. A fi deștept înseamnă a face față vicisitudinilor vieții. Modul în care reușim să gestionăm emoțiile ne aduce sau nu reușita în viață, de care se bucură oamenii cu adevărat „deștepti”. Inteligența așa cum o cunoaștem noi ne ajută să ne însușim cunoștințe, deprinderi, să găsim soluții la probleme dar nu ne pregătește pentru a da piept cu viața din exteriorul mediului școlar unde cei mai deștepti dintre noi pot cădea pradă unor patimi și impulsuri necontrolate.

În lucrarea sa „Inteligența emoțională” Daniel Goleman realizează un studiu amplu asupra acestui tip de inteligență. În această lucrare Goleman prezintă cazul lui Jason H. un elev eminent la liceul Coral Springs din Florida care a înjunghiat cu un cuțit de bucătărie pe profesorul de fizică de la acel liceu pentru că îi dăduse nota nouă la un chestionar. Crezând că acel nouă îi va periclita viitorul, Jason H. a luat la el un cuțit de bucătărie și în timpul unei confruntări în laboratorul de fizică și-a înjunghiat profesorul în claviculă. Jason H. a scăpat nepedepsit pentru fapta sa pentru că un judecător l-a găsit nevinovat pe motiv că ar fi suferit de o criză temporară de nebunie. Comisia formată din patru psihologi și psihiatrii, care-i făcuseră lui Jason expertiza psihiatrică, au declarat sub jurământ că în timpul confruntării acesta fusese nebun. După încheierea procesului Jason s-a transferat la altă școală unde a terminat ca șef de promoție. Întrebarea care se pune este cum a fost cu puțință ca o persoană de o asemenea inteligență să facă un asemenea gest nesăbuit. Răspunsul pe care Goleman îl găsește la această întrebare este că inteligența academică are foarte puține în comun cu inteligența emoțională. Conform lui Goleman „cei mai deștepti dintre noi pot cădea cu ușurință pradă unor patimi și impulsuri necontrolate...persoanele cu un IQ ridicat pot deveni piloți uluitori de proști atunci când se află la cârma propriei vieți,, (Daniel Goleman, Inteligența emoțională, pag. 50). Există o legătură între IQ și performanțele în viață dar asta nu este universal valabil. Persoanele cu un IQ scăzut ocupă în general slujbe modeste iar cele cu un IQ ridicat tind spre slujbe mai bune. Există însă și multe excepții de la regula cum că inteligența determină succesul de fapt existând mai multe excepții decât cazuri care se potrivesc cu regula. Inteligența academică contribuie într-o proporție foarte mică la reușita în viață celelalte procente căzând sub impactul inteligenței emoționale. În lucrarea sa, Goleman a definit inteligența emoțională ca fiind: „capacitatea de a fi în stare să se motiveze și să persevereze în fața frustrărilor, de a-și stăpâni impulsurile și de a amâna satisfacțiile; de a-și regla stările de spirit și de a împiedica necazurile să-i întunece gândirea; de a fi stăruitor și de a spera,, (Daniel Goleman, Inteligența emoțională, pag. 50)

Deși studiul inteligenței academice are o istorie mult mai veche, Daniel Goleman acordă în această lucrare o importanță deosebită inteligenței emoționale, considerând-o

factorul cheie al reușitei în viață. Din lucrarea sa reiese că inteligența emoțională poate fi îmbunătățită prin dobândirea unor competențe emoționale încă de la vârsta copilăriei cu condiția de a face efortul să-i învățăm pe copii cum să facă față frustrărilor și atacurilor emoționale. Tot în lucrarea „Inteligența emoțională”, Goleman prezintă și alte cazuri prin care evidențiază faptul că inteligența academică are foarte puțin în comun cu inteligența emoțională. În cercetările lui Goleman a constatat că studenții care avuseseră în timpul facultății rezultate foarte bune la teste nu au reușit cel mai bine în viață comparativ cu colegii lor care au avut rezultate mai slabe la teste. Cei care au terminat facultatea cu rezultate deosebite nu au avut mari satisfacții în viață și nici cele mai fericite relații cu prietenii, cu familia sau în dragoste.

Un alt studiu despre care Goleman a scris în lucrarea sa este al unor 450 de bărbați majoritatea imigranți cu niveluri de inteligență diferită. S-a constatat că indiferent de nivelul inteligenței academice ei au reușit în viață datorită inteligenței emoționale; modul cum au reușit să-și gestioneze frustrările, să-și stăpânească emoțiile și de a se înțelege cu ceilalți a fost factorul de diferențiere cel mai important.

Inteligența la învățătură nu te pregătește pentru ocaziile cu care te întâlnești în viață. Un IQ ridicat nu este o garanție pentru reușita în viață, în fericire. Școlile și cultura noastră se concentrează pe capacitățile la învățătură ignorând necesitatea dezvoltării inteligenței emoționale, factorul primordial al reușitei în viață. Cei care și-au dezvoltat capacități de gestionare a emoțiilor au mai multe șanse de reușită în viață față de cei care nu și-au dezvoltat asemenea capacități. Indiferent de nivelul inteligenței academice oamenii reușesc în viață datorită inteligenței emoționale care îi protejează de impulsuri și porniri ce le-ar putea schimba orientarea în viață.

Bibliografie:

Goleman, Daniel, Inteligența emoțională, (2008), ediția a III-a, Editura Curtea Veche, București

Piaget, Jean, Psihologia inteligenței, (2009), Editura Cartier, București

Țuțu, Mihaela Corina, Psihologia personalității(integral), (2008), Editura Fundația România de Măine, București